

TRI DANA I TRI NOĆI U SRCU ZEMLJE (ZNAK JONE PROROKA)

Isus je upravo upozorio zlonamjerne sveštenike da postoji jedan grijeh koji Bog ne može oprostiti. Taj grijeh je po svojoj prirodi veoma suptilan i zove se hula na Svetog Duha.

Pogledajmo kontekst ovog slučaja. Matej 12. glava. Isus oslobađa Šabat od ljudskih tradicija i običaja, vjekovima vješto nametanih i popularisanih od strane onih koji su u ime religije željeli vladati umovima i savješću ljudi. Iscjeljenje čovjeka sa suvom rukom u Subotu sveštenicima je bio povod za savjetovanje na koji način da Ga *ubiju*.

Čuda duhovnog i fizičkog izlječenja onih čiji su slučajevi *izgledali* potpuno beznadežni odigravala su se pred brojnim svjedocima i reakcije su bile različite. Dok je svako normalan u tome vidio znake Isusovog mesijanstva (Matej 12:23), lažno pobožni licemjeri imali su svoje „objašnjenje“: „Ovaj ne izgoni demone, već pomoću Beelzebula vlada demonima.“ Beelzebul je jedno od imena za Sotonu koje znači „Gospodar smetlišta,“ i nije slučajno da su baš to ime odabrali. Dakle djelo Božje oni su pripisivali Sotoni u podmukloj namjeri da pošto-poto iskompromituju Njegovu misiju u očima naroda. Ako mislite da bi danas bilo išta drugačije – varate se veoma.

„A Isus *znajući misli njihove...*“ dao je logična objašnjenja da su te optužbe besmislene i dodao: „Zato vam kažem: svaki grijeh i hula oprostiće se ljudima; a *na Duha Svetog hula neće se oprostiti ljudima*. I ako ko reče riječ na Sina čovječijeg, oprostiće mu se; a koji reče riječ na Duha Svetog, neće mu se oprostiti ni na ovom svijetu ni na onom.“ (Matej 12:31, 32)

Hula na Svetog Duha je namjerno, hotimično, smišljeno protivljenje Bogu i Njegovom planu spasenja, najčešće pod maskom lažne religioznosti i revnosti. Iza toga stoji želja da se upražnjava grijeh a motiv je obično vlastohleplje („ljubav“ za koju se kaže da nikad ne prolazi). I taj grijeh Bog ne može da oprost prosto zato što više ne postoji nikakav način da se takve osobe spasu.

Zapazite dalju strategiju zlonamjernih sveštenika i zakonika: „Tada odgovoriše neki od književnika i fariseja govoreći: *Učitelju! Mi bi radi od tebe znak vidjeti.*“ Posle svega što je učinio oni su tražili dodatni znak!

Koji bi to zapravo „znak“ bio prihvatljiv u njihovim očima? Neko čudo koje bi poslužilo kao potvrda njihovih dogmi i očekivanja? Vrlo vjerovatno. Baš kao što neka savremena „čuda“ utvrđuju mnoge na putu obmane. „Jer ljubavi istine ne primiše da bi se spasli. I zato će im Bog poslati (preciznije rečeno, Bog će ih prepustiti jer su sami tako izabrali) silu prevare, da vjeruju laži.“ (2. Solunjanima 2:7-12) Ali razložno je pretpostaviti da su oni bili svjesni da Isus neće ispuniti takav zahtjev. U tom slučaju argument sa kojim bi dalje branili svoju poziciju bio bi: „On nije Mesija jer ne može dati znak svog poslanstva.“

„A On odgovarajući reče im: *Rod zli i preljubotvorni traži znak; i neće mu se dati znak osim znaka Jone proroka. Jer kao što je Jona bio u trbuhu kitovom tri dana i tri noći: tako će biti i Sin čovječiji u srcu zemlje tri dana i tri noći.*“ (Matej 12:39, 40)

Ovaj znak podrazumijevao je vaskrsenje Mesije i to je trebao biti krunski dokaz koji ne mogu negirati ni lažni vjernici niti nevjernici.

Na ovom mjestu možemo postaviti pitanje da li nevjerstvo ima bilo kakve validne argumente kojima bi oborilo bilo koji aspekt Božjeg djela. I odgovor je: naravno da nema. Ali laž je suptilna vještina, strategija koju je uspješno razvio Lucifer odnosno Sotona vrlo brzo shvativši da je kombinacija istine i laži najučinkovitija taktika čiji efekti sežu toliko daleko da mogu svoje žrtve navesti da sa ponosom i uživanjem rade na sopstvenoj propasti!

Da li se ispunio znak Jone proroka? Skeptici će rado odgovoriti da nije, jer napokon sama jevanđelja svjedoče da je Isus bio u grobu od petka popodne do, u najboljem slučaju, ranog nedjeljnog jutra. I svakom djetetu je jasno da nema ni govora o tri dana i tri noći. Ako sama Biblija diskvalifikuje Isusa kao Mesiju, kakvi su nam dalji dokazi potrebni?

Međutim, može li Onaj koji je sve stvorio i koji nas voli vječnom ljubavlju iznevjeriti? Ja ne vjerujem da postoji takva mogućnost. Ako ste razumni, nemojte ni vi.

Znamo da je Sotona kušao Isusa tako što ga je navodio da povjeruje u izopačene verzije tumačenja Svetog Pisma. Zašto ne bi istu strategiju koristio u radu sa ljudima koje je neuporedivo lakše zavesti? Naravno da je koristi. Istorija nam svjedoči. Naša iskustva takođe nam svjedoče. Koliko danas ima „hrišćanskih crkava“? I svih ostalih koje se zovu raznim imenima?

Stoga je najbolje da se obratimo Božjoj Riječi i pažljivo je istražimo. Da bismo uopšte mogli da se bavimo novozavjetnim tekstovima koji govore o ovom pitanju, potrebno je temeljno poznavanje Tanaha.

„I počevši od Mojsija i od svih proroka kazivaše im (Isus) šta je za Njega u svemu pismu... I reče im: Ovo su riječi koje sam vam govorio još dok sam bio s vama, da *sve treba da se svrši šta je za mene napisano u zakonu Mojsijevom i u prorocima i u psalmima*. Tada im **otvori um da razumiju pismo**. I reče im: *Tako je pisano, i tako je trebalo da Hristos postrada i da ustane iz mrtvih treći dan*. I da se propovijeda pokajanje u ime Njegovo i oproštenje grijeha po svim narodima počevši od Jerusalima.“ (Luka 24:27, 44-47)

Isus je pred učenike izložio sve srodne tekstove koji govore o ovom predmetu i oni su tada jasno razumjeli poruke Svetog Pisma koje su vjerski „učitelji“ i „teolozi“ vjekovima zamračivali svojim dogmama i komplikovanim tumačenjima. Jednostavno zar ne? Već u prethodnim navodima imamo nagovještaj objašnjenja našeg pitanja. Mesija je trebao da postrada i ustane iz mrtvih. Vidjećemo zašto se vežu pojmovi stradanja i smrti.

„Otada poče Isus kazivati učenicima svojim da Njemu valja ići u Jerusalim, i *mnogo postradati od starješina i od glavara sveštenečkih i književnika, i da će Ga ubiti, i treći dan da će ustati*.“ (Matej 16:21) I pošavši Isus u Jerusalim uze nasamo dvanaest učenika na putu, i reče im: *Evo idem u Jerusalim, i Sin čovječiji biće predan glavarima sveštenečkim i književnicima; i osudiće Ga na smrt; i predaće Ga neznabošcima da Mu se rugaju i da Ga biju i razapnu; i treći dan ustaće*.“ (Matej 20:17-19)

„Uze pak dvanaestoricu i reče im: *Evo idemo gore u Jerusalim, i sve će se svršiti što su proroci pisali za Sina čovječijeg. Jer će Ga predati neznabošcima, i narugaće Mu se, i ružiće Ga, i popljuvaće Ga, i biće Ga, i ubiće Ga; i treći dan ustaće*.“ (Luka 18:31-33)

Način Isusovog izražavanja i kontekst nas upućuju da navedeni događaji čine jedan zaseban i vrlo specifičan segment Hristove misije.

U Mateju 26. poglavlje, od 30-og retka nadalje, možemo pratiti doslovno ispunjenje svega što je Isus najavljavao. Dakle tri dana i tri noći, znak Jone proroka, **počinju od Getsimanije**, kada se na Mesiju počelo svaljivati breme grijeha cijelog čovječanstva. Te večeri (u četvrtak naveče po današnjem računanju vremena), On je jeo pashalnu večeru sa svojim učenicima, objavio svog izdajnika i ispunjenje proročanstva iz Zaharije 13:7 o udaranju Pastira kojom prilikom će se ovce razbježati. Božji pravedni gnjev prema grijehu trebao je pasti na Pastira. On to zna i moli Boga Oca ako je moguće da Ga mimoide ta „čaša.“ Časovi najstrašnije duhovne i fizičke patnje bili su upravo pred Njim. U Luci 22. glava čitamo da „znoj Njegov bješe kao kaplje krvi koje kapahu na zemlju.“

Polaganje grijeha čovječanstva na Isusa značilo je odvajanje od Boga Oca. Odvajanje od Boga jednako je smrti, bez obzira što čovjek biološki još može da živi dok prirodni zakoni ne odrade svoje. Takav je bio i slučaj naših praroditelja, Adama i Eve. Bog je rekao da će umrijeti ako zgriješe. Ali oni su biološki nastavili da žive gotovo hiljadu godina nakon istjerivanja iz Edema! Jedini razlog zbog kojeg je to bilo moguće je jevanđelje – Božji Plan spasenja! Inače umrli bi istog trenutka drugom i konačnom smrću (vidi Otkrivenje 20:14). Neko drugi se ponudio da plati kaznu. I istorijski, uradio je to počevši od Getsimanskog vrta pa do svog vaskrsenja! Upravo kao što su najavljivali proroci! I kao što je On sam govorio za vrijeme svoje službe na Zemlji.

Prvi dan sedmice (koji danas nazivamo nedjelja) bio je dan Isusovog vaskrsenja. Taj dan bio je Praznik prvina (vidi 3. Mojsijeva 23:7, 8). U godini Hristovog žrtvovanja, Pasha se obilježavala u četvrtak (14. nisan), prvi dan Beskvasnih hljebova bio je u petak (15. nisan), a Prvine su bile u nedjelju

(17. nisan)! Apostol Pavle kaže u 1. Korinćanima 15,20: „Ali Hristos usta iz mrtvih, i bi novina (prvina) onima koji umriješ.“

Napokon, kako da shvatimo riječi „u srcu zemlje“? Doslovno očigledno ne možemo. Opšteprihvaćeno mišljenje je da se ovo odnosi na grob, ali iz konteksta vidimo da to ne može biti tačno. Ovaj izraz morao bi biti u vezi sa posledicama koje grijeh izaziva a to su patnja, propadanje i prva smrt i konačno druga smrt koja znači zbogom životu zauvijek. Kao što Jona nije poslušao Boga i našao se u utrobi morske nemani, tako i neposlušnost čovječanstva šalje Hrista u „srce Zemlje.“ Jona nije umro i postao je spasitelj Ninive. Isusovo neuporedivo teže iskušenje, pored strahovite duhovne i fizičke patnje, zahtijevalo je i drugu smrt koju traži pravda prekršenog Božjeg zakona. I On je svoju „čahu“ ispio do dna.

Tako postaje očito da se izraz „u srcu zemlje“ odnosi na neku vrstu akumulacije ljudskih grijeha. Planeta Zemlja je stratište grijeha u univerzumu a njeno „srce“ figurativno označava neku vrstu epicentra ili nagomilane grijeha svih vjekova koji su okružili Isusa i pali na Njega.

I sad kad znamo ovo šta treba da uradimo? Jedino i najbolje što možemo je da prihvatimo Božji neizmjerni Dar spasenja, živimo u tome i budemo vječno zahvalni našem Stvoritelju i Spasitelju. Zbog svega što je uradio za nas, imamo pravo na život, da se radujemo, planiramo, stvaramo, međusobno volimo i pomažemo očekujući ono najpretežnije: budući vječni život oslobođen prisustva zla. Sve manje od ovoga je potpuni promašaj životnog cilja.

Autor: Pavle Simović
Cetinje, februar 2009